

WASSILISSA

Rysk Roman af HENRY GREVILLE.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Den ställning hvori han befann sig, var i högsta grad betänklig. Han hade icke en vän här, ingen känd person; grevinnan hade presenterat honom så mycket hon ville, efter två eller tre artighetsfraser, som voro för anseende af nyfikenhet, hade man icke mera att säga honom. Men desto mera betraktade man honom.

Wassilissa kände sig däremot helt väl till mods i kretsens af sina ungdomsvänner, omgifven af hyllad af unga människor, som hon dels kände från barndomen, dels hade fått känna under de sista veckorna. Hon såg, att hennes fastman misshagade alla, och var hienryckt däröfver. Det var henne ett nöje att se, bara han, orolig och ledig, smög sig omkring hennes lilla hofstat. Då dansen tillfälligtvis förde henne i hans närhet, kände hon sig omöjligt tillfredställd, då utsländande på hennes lifvälle liksom en piaskmal slog mot hans svarter rock. Det lyckades henne att under en hel timme hålla honom borta från sig, och då denna var förloppen, visste hela huset, ända ned till tjänstefolket, som passade pålärne i farstun, att grevinnan gifte bort fröken Gorow emot hennes vilja.

Men äck! hvarje glädje har sina gränser. En kadriell med tillkommande maken kunde icke undgå. Lissa hade arrangerat det så, att hon och Marizik kommit att stå nära varandra, för att åtminstone, när kontraktens tur tillat det, kunna trycka hennes hand i veder förloppet af denna kadriell, svarade Lissa blott ja eller nej på Tschudessows frågor, medan det midt emot den ständigt konvenerade lifligt. Zina var ytterst försiktig; den egendomliga art af tillbakadragenhets, som för henne sållskapelivet åligger sina medlemmar ända från vägnar, tillät henne mycket att blifva sagdt utan kompromettering. Den unga grevinnan talade icke mycket om sin moder, sade blott godt om Tschudessow, nämnde hvarken Justine Adamownas namn eller omtalade något, hvarpå denna förbindelse hade kommit till stånd; men hon lifvade Marizik redan tjufuften minuter senare, då kadriellen var till ända, full af deltagande för offerlammet, ansåg grevinnan Kumjassin för en tant, som gärna ville vara sin niece kvitt och hade gifvit henne att den förste baste.

Den förste baste! Han, Marizik, hade också kunnat vara den förste baste, om han hade presenterat sig i tid, och honom hade man gärna gifvit denna förtjusande unga flicka. Ja, och detta hade obetingadt varit långt bättre... men det var för sent. Till och med förut, att hon icke ville lifva äkta Tschudessow, skulle man dock icke ha gifvit henne åt honom... Grevinnan skulle vara mycket förtrodd, och hans egna föräldrar ville icke vara något af en svårödet, hvars fäst hade blifvit instäld efter den officiella förlofningen.

Den unge mannen som aldrig hade tänkt på att äkta fröken Gorow, började bekaka, att han icke förr hade haft denna tanke.

Under aftröffens lopp engagerade han Zina oftare till dans för att kunna tala om hennes kunn, och Zina fann, då hon också tyckte om att tala, Marizik mycket treflig, och således blifvande de snart de bästa vänner.

Balen närmade sig sitt slut. Mängden spridd sig efter hand, och klokkan half två befunno sig grevinnan och de två unga flickorna allena med Tschudessow i matsalen, där man hade supat.

Den tillkommande maken tog afsked med grevinnan och tackade henne för all den godhet, hvarmed hon hade öfverhopat honom.

Den fornamna damen smålog välvilligt.

— Jag hoppas, Wassilissa, sade hon till sin niece, — att du nu har kommit på förnuftiga tankar.

— Jag har icke förändrat mina åsikter, tant, svarade den unga flickan. — Ni förbjöd mig att göra en uppseendeväckande scen, och jag ville icke öka er lydnad i er hus. Men, när man får mig till kyrkan och presten frågar mig, vill jag svara: nej!

Vid det blonda hufvudets klacka rörelse kastade briljanterna, hvarmed hon var utsmydd, sina strålar på den bländade och blamrade Tschudessow.

Grevinnan teg ett ögonblick.

— Intill dess har du ännu tid till eftertanke. Vi skola det oaktadt fortsätta förberedelserna till bröllopet, herr Tschudessow, sade hon till denne.

Och utan tvifvel som ersättning räckte hon honom handen att kyssa.

Wassilissa höll båda händerna på ryggen; men Tschudessow, som ännu kom ihåg den blick han hade fått på trappan, nekade sig den ynnest, som egentligen tillkom honom, och aflägsnade sig därifrån, väderligen med lyftad pannan, men i sitt stilla sinne var han dock mindre väl tillfreds.

TJUUGUFÖRSTA KAPITLET.

Zina får en idé.

Då Wassilissa beträdde det henne nu anvisade rummet, som hon delade med fröken Justine, fann hon etuerna till sina snycken ordnade på toaletbordet. Favoriten, idet honung, bljudt henne med att lägga juvelerna ned i denna samvetsbäddar och gaf henne synvaka till ett litet skap, hvori hon kunde gömma dem.

— Hvad ni har fått många vackra saker, fröken, sade hon till henne. — Man har verkligen gifvit er fortjusande presenter! Fru grevinnan har gifvit mig ordre, att jag i morgon skulle gå med er bort i det bollandiska magasinet för att köpa linne till er styrelse. Ni må själf välja.

Wassilissa såg på favoriten med denna lagna min, som redan hade blifvit henne en vana.

— Har min tant också befallit er att konversera med mig? sade hon med sin blida röst.

— Min fröken... jag vet verkligen icke hur jag skall uppgå denna fråga.

Wassilissas kammarjungfru och en liten flicka, som, medan Justine ännu var ensam, rynde upp i hennes rum, befunno sig i rummet under ett samtal.

— Om ni icke motagitt ordres i det, sått rättning, sade Lissa på ryska, — skulle jag vara er mycket förbunden, om ni ville tala så litet som möjligt med mig. Er närvaro är mig obekvämlig, man påtvanger mig er, och jag måste därför finna mig därt; men så länge tant icke befäller mig att någongöra på er; skall ni finna det förklarligt, om jag söker frigöra mig från denna förpliktelse.

Den lilla pigan, som afskydde "mamellen", som alltid grånde på henne, hade stor mod att undertrycka sin motstånd. I förbigående anmärkte hon, att den ifrågakommande flickan hade fattiga föräldrar, och fjorton dagar därefter blef bortfogad under ett eller annat svepskal.

— Ni är mycket stolt, min fröken, sade Justine på franska; — är det er nya ställning, som har stigit er till hufvudet, så har ni icke af nöden att vara så högmödig; ert giftermål gifver er hvarken ett stort namn eller en förmögenhet. Det har ni dock såkert drömt om; men Gud betänjar sig af mångfaldiga medel till att förordmjuka de stolta; det som han har valt, är säkert det bästa...

— Gud natt, sade Wassilissa och vände henne ryggen. Men favoriten förtföred dock med sina tråkiga fraser. Så fick den faderlösa en ingifvelse från ofvan; hon föll på knä framför helgonbilderna och rörde sig icke. Justine vågade icke afbryta hennes bönen och såg sig nedsakad att gå till sinns utan att kunna fortsätta sitt tal. Wassilissa reste sig först vid daggryningen.

Hennes som skulle blott vara af en kort varaktighet, då grevinnan redan bitit till på kalla henne till sig. Justine hade redan funnit tillfälle att beklaga sig öfver den lilla stackaren; och det blef därför inpräntadt i henne, att hon skulle höra uppmärksam på allt hvad favoriten ämnade säga henne.

Hon är en klok och erfaren person, sade tanten till henne, — hon skall blott gifva dig goda råd. Du skall göra mig den tjänsten att höra på henne med samma aktning som på mig. För öfrigt skall hon ledsaga dig i framtiden.

Lissa böjde sitt hufvud.

Från denna stund var hon dömd att höra på Justines tråkiga tal; hon talade icke fort, men gjorde blott sällan uppehåll. Denna inställsamma, motbjudande röst ljöd hela dagen i Lissas öron, och hon oroades för henne om Justines plikt, om nödvändigheten af att odmjuka sig, om de kristliga lyrderna o. s. v., så att den faderlösa understunden var nära att afsvimma under det ständiga och växande trycket af detta tortyrredskap.

Hon blef nu släpad till i butikerna och man utbredd tyger och spetsar framför henne; men hon offrade icke en blick på det och sade intet därvid. Man förvalde dräkter på henne, hon lärde den goda det. Man bar henne till säng, och hon talade icke fort, men gjorde blott sällan uppehåll. Denna inställsamma, motbjudande röst ljöd hela dagen i Lissas öron, och hon oroades för henne om Justines plikt, om nödvändigheten af att odmjuka sig, om de kristliga lyrderna o. s. v., så att den faderlösa understunden var nära att afsvimma under det ständiga och växande trycket af detta tortyrredskap.

Man förvalde dräkter på henne, hon lärde den goda det. Man bar henne till säng, och hon talade icke fort, men gjorde blott sällan uppehåll. Denna inställsamma, motbjudande röst ljöd hela dagen i Lissas öron, och hon oroades för henne om Justines plikt, om nödvändigheten af att odmjuka sig, om de kristliga lyrderna o. s. v., så att den faderlösa understunden var nära att afsvimma under det ständiga och växande trycket af detta tortyrredskap.

Man förvalde dräkter på henne, hon lärde den goda det. Man bar henne till säng, och hon talade icke fort, men gjorde blott sällan uppehåll. Denna inställsamma, motbjudande röst ljöd hela dagen i Lissas öron, och hon oroades för henne om Justines plikt, om nödvändigheten af att odmjuka sig, om de kristliga lyrderna o. s. v., så att den faderlösa understunden var nära att afsvimma under det ständiga och växande trycket af detta tortyrredskap.

Man förvalde dräkter på henne, hon lärde den goda det. Man bar henne till säng, och hon talade icke fort, men gjorde blott sällan uppehåll. Denna inställsamma, motbjudande röst ljöd hela dagen i Lissas öron, och hon oroades för henne om Justines plikt, om nödvändigheten af att odmjuka sig, om de kristliga lyrderna o. s. v., så att den faderlösa understunden var nära att afsvimma under det ständiga och växande trycket af detta tortyrredskap.

Man förvalde dräkter på henne, hon lärde den goda det. Man bar henne till säng, och hon talade icke fort, men gjorde blott sällan uppehåll. Denna inställsamma, motbjudande röst ljöd hela dagen i Lissas öron, och hon oroades för henne om Justines plikt, om nödvändigheten af att odmjuka sig, om de kristliga lyrderna o. s. v., så att den faderlösa understunden var nära att afsvimma under det ständiga och växande trycket af detta tortyrredskap.

Man förvalde dräkter på henne, hon lärde den goda det. Man bar henne till säng, och hon talade icke fort, men gjorde blott sällan uppehåll. Denna inställsamma, motbjudande röst ljöd hela dagen i Lissas öron, och hon oroades för henne om Justines plikt, om nödvändigheten af att odmjuka sig, om de kristliga lyrderna o. s. v., så att den faderlösa understunden var nära att afsvimma under det ständiga och växande trycket af detta tortyrredskap.

Man förvalde dräkter på henne, hon lärde den goda det. Man bar henne till säng, och hon talade icke fort, men gjorde blott sällan uppehåll. Denna inställsamma, motbjudande röst ljöd hela dagen i Lissas öron, och hon oroades för henne om Justines plikt, om nödvändigheten af att odmjuka sig, om de kristliga lyrderna o. s. v., så att den faderlösa understunden var nära att afsvimma under det ständiga och växande trycket af detta tortyrredskap.

Man förvalde dräkter på henne, hon lärde den goda det. Man bar henne till säng, och hon talade icke fort, men gjorde blott sällan uppehåll. Denna inställsamma, motbjudande röst ljöd hela dagen i Lissas öron, och hon oroades för henne om Justines plikt, om nödvändigheten af att odmjuka sig, om de kristliga lyrderna o. s. v., så att den faderlösa understunden var nära att afsvimma under det ständiga och växande trycket af detta tortyrredskap.

Man förvalde dräkter på henne, hon lärde den goda det. Man bar henne till säng, och hon talade icke fort, men gjorde blott sällan uppehåll. Denna inställsamma, motbjudande röst ljöd hela dagen i Lissas öron, och hon oroades för henne om Justines plikt, om nödvändigheten af att odmjuka sig, om de kristliga lyrderna o. s. v., så att den faderlösa understunden var nära att afsvimma under det ständiga och växande trycket af detta tortyrredskap.

Man förvalde dräkter på henne, hon lärde den goda det. Man bar henne till säng, och hon talade icke fort, men gjorde blott sällan uppehåll. Denna inställsamma, motbjudande röst ljöd hela dagen i Lissas öron, och hon oroades för henne om Justines plikt, om nödvändigheten af att odmjuka sig, om de kristliga lyrderna o. s. v., så att den faderlösa understunden var nära att afsvimma under det ständiga och växande trycket af detta tortyrredskap.

Man förvalde dräkter på henne, hon lärde den goda det. Man bar henne till säng, och hon talade icke fort, men gjorde blott sällan uppehåll. Denna inställsamma, motbjudande röst ljöd hela dagen i Lissas öron, och hon oroades för henne om Justines plikt, om nödvändigheten af att odmjuka sig, om de kristliga lyrderna o. s. v., så att den faderlösa understunden var nära att afsvimma under det ständiga och växande trycket af detta tortyrredskap.

Man förvalde dräkter på henne, hon lärde den goda det. Man bar henne till säng, och hon talade icke fort, men gjorde blott sällan uppehåll. Denna inställsamma, motbjudande röst ljöd hela dagen i Lissas öron, och hon oroades för henne om Justines plikt, om nödvändigheten af att odmjuka sig, om de kristliga lyrderna o. s. v., så att den faderlösa understunden var nära att afsvimma under det ständiga och växande trycket af detta tortyrredskap.

Man förvalde dräkter på henne, hon lärde den goda det. Man bar henne till säng, och hon talade icke fort, men gjorde blott sällan uppehåll. Denna inställsamma, motbjudande röst ljöd hela dagen i Lissas öron, och hon oroades för henne om Justines plikt, om nödvändigheten af att odmjuka sig, om de kristliga lyrderna o. s. v., så att den faderlösa understunden var nära att afsvimma under det ständiga och växande trycket af detta tortyrredskap.

Man förvalde dräkter på henne, hon lärde den goda det. Man bar henne till säng, och hon talade icke fort, men gjorde blott sällan uppehåll. Denna inställsamma, motbjudande röst ljöd hela dagen i Lissas öron, och hon oroades för henne om Justines plikt, om nödvändigheten af att odmjuka sig, om de kristliga lyrderna o. s. v., så att den faderlösa understunden var nära att afsvimma under det ständiga och växande trycket af detta tortyrredskap.

Man förvalde dräkter på henne, hon lärde den goda det. Man bar henne till säng, och hon talade icke fort, men gjorde blott sällan uppehåll. Denna inställsamma, motbjudande röst ljöd hela dagen i Lissas öron, och hon oroades för henne om Justines plikt, om nödvändigheten af att odmjuka sig, om de kristliga lyrderna o. s. v., så att den faderlösa understunden var nära att afsvimma under det ständiga och växande trycket af detta tortyrredskap.

Man förvalde dräkter på henne, hon lärde den goda det. Man bar henne till säng, och hon talade icke fort, men gjorde blott sällan uppehåll. Denna inställsamma, motbjudande röst ljöd hela dagen i Lissas öron, och hon oroades för henne om Justines plikt, om nödvändigheten af att odmjuka sig, om de kristliga lyrderna o. s. v., så att den faderlösa understunden var nära att afsvimma under det ständiga och växande trycket af detta tortyrredskap.

dag. Lyckligtvis visste hon icke, att idén därtill hade blifvit henne ingifven af fru Gorow. Då denna sista gången omfamnade sin dotter, fann hon en tillfalle till att älska: "Man kan säga nej i kyrkan!"

Dessa få ord hade fullständigt förändrat Wassilissa, en var hon säker på att icke vara tvungen till att bli herr Tschudessows maka. Men ä se'n?

Blott tre veckor, skilde henne från den fruktade dagen; så hände det, att där i en af de många anstalter, som sodo under grevinnans beskydd, tilldrog sig en händelse, som tvang denna att aflägsna sig från huset på några timmar tillsammans med sin trofaste och oskilljaktiga favorit.

Knappt hade vägen lämnat huset, forran Zina sprang upp för trappan till sin kusin. På två månader hade de unga flickorna blott sett hvarandra andras närvaro.

— Men miss Junior? frågade Wassilissa, då hon fick ordet.

— Då vägen rullade bort, lätsade hon som om hon läste mycket ifrigt. Jag är öfvertygad om, att hon glöder sig öfver att veta mig vara här. Då försår att hon vet mycket godt beaktat, fast jag icke har sagt henne något. Hvad ämnar du göra?

— Jag ämnar säga nej vid altaret, det är det hela, svarade Wassilissa, som kände, att den konstlade energi, som så länge hade hållit henne uppe, i väninnans armar svek henne, för att lämna rum för ihållande tårar och folkomlig förläppning.

— Det skulle mamma aldrig förlåta dig! sade Zina. — Det är illa, att vinga dig till ett giftermål... Du vet det, alla afsky honom, din Tschudessow! Han liknar en kloak, som har kommit till åra. Det är Mariziks ord, som han härom dagen yttrade hos Sophie Karin, där vi sågo till Larna magien.

— Ah! Du har varit tillsammans med Marizik? sade Lissa, och hennes kinder färgades af en svag rodnad.

— Ja, där dansades ej — det är ju fastlagstid, vet du nog — men vi lekte och roade oss riktigt bra. Bara du hade varit där, stackars Lissa! Hven som helst skulle vara glad öfver att få honom!

— Du också? frågade Lissa smålående.

— Ah ja... Zina försökte i tankar.

— Men hvad ämnar du göra, efter att hafva gifvit Tschudessow respass? Detta uppträde i kyrkan! Alldeles från ofvan; hon föll på knä framför helgonbilderna och rörde sig icke.

— Ah! Du har varit tillsammans med Marizik? sade Lissa, och hennes kinder färgades af en svag rodnad.

— Ja, där dansades ej — det är ju fastlagstid, vet du nog — men vi lekte och roade oss riktigt bra. Bara du hade varit där, stackars Lissa! Hven som helst skulle vara glad öfver att få honom!

— Du också? frågade Lissa smålående.

— Ah ja... Zina försökte i tankar.

— Men hvad ämnar du göra, efter att hafva gifvit Tschudessow respass? Detta uppträde i kyrkan! Alldeles från ofvan; hon föll på knä framför helgonbilderna och rörde sig icke.

— Ah! Du har varit tillsammans med Marizik? sade Lissa, och hennes kinder färgades af en svag rodnad.

— Ja, där dansades ej — det är ju fastlagstid, vet du nog — men vi lekte och roade oss riktigt bra. Bara du hade varit där, stackars Lissa! Hven som helst skulle vara glad öfver att få honom!

— Du också? frågade Lissa smålående.

— Ah ja... Zina försökte i tankar.

— Men hvad ämnar du göra, efter att hafva gifvit Tschudessow respass? Detta uppträde i kyrkan! Alldeles från ofvan; hon föll på knä framför helgonbilderna och rörde sig icke.

— Ah! Du har varit tillsammans med Marizik? sade Lissa, och hennes kinder färgades af en svag rodnad.

— Ja, där dansades ej — det är ju fastlagstid, vet du nog — men vi lekte och roade oss riktigt bra. Bara du hade varit där, stackars Lissa! Hven som helst skulle vara glad öfver att få honom!

— Du också? frågade Lissa smålående.

— Ah ja... Zina försökte i tankar.

— Men hvad ämnar du göra, efter att hafva gifvit Tschudessow respass? Detta uppträde i kyrkan! Alldeles från ofvan; hon föll på knä framför helgonbilderna och rörde sig icke.

— Ah! Du har varit tillsammans med Marizik? sade Lissa, och hennes kinder färgades af en svag rodnad.

— Ja, där dansades ej — det är ju fastlagstid, vet du nog — men vi lekte och roade oss riktigt bra. Bara du hade varit där, stackars Lissa! Hven som helst skulle vara glad öfver att få honom!

— Du också? frågade Lissa smålående.

— Ah ja... Zina försökte i tankar.

— Men hvad ämnar du göra, efter att hafva gifvit Tschudessow respass? Detta uppträde i kyrkan! Alldeles från ofvan; hon föll på knä framför helgonbilderna och rörde sig icke.

— Ah! Du har varit tillsammans med Marizik? sade Lissa, och hennes kinder färgades af en svag rodnad.

— Ja, där dansades ej — det är ju fastlagstid, vet du nog — men vi lekte och roade oss riktigt bra. Bara du hade varit där, stackars Lissa! Hven som helst skulle vara glad öfver att få honom!

— Du också? frågade Lissa smålående.

— Ah ja... Zina försökte i tankar.

— Men hvad ämnar du göra, efter att hafva gifvit Tschudessow respass? Detta uppträde i kyrkan! Alldeles från ofvan; hon föll på knä framför helgonbilderna och rörde sig icke.

— Ah! Du har varit tillsammans med Marizik? sade Lissa, och hennes kinder färgades af en svag rodnad.

— Ja, där dansades ej — det är ju fastlagstid, vet du nog — men vi lekte och roade oss riktigt bra. Bara du hade varit där, stackars Lissa! Hven som helst skulle vara glad öfver att få honom!

— Du också? frågade Lissa smålående.

— Ah ja... Zina försökte i tankar.

— Men hvad ämnar du göra, efter att hafva gifvit Tschudessow respass? Detta uppträde i kyrkan! Alldeles från ofvan; hon föll på knä framför helgonbilderna och rörde sig icke.

— Ah! Du har varit tillsammans med Marizik? sade Lissa, och hennes kinder färgades af en svag rodnad.

— Ja, där dansades ej — det är ju fastlagstid, vet du nog — men vi lekte och roade oss riktigt bra. Bara du hade varit där, stackars Lissa! Hven som helst skulle vara glad öfver att få honom!

— Du också? frågade Lissa smålående.

— Ah ja... Zina försökte i tankar.

— Men hvad ämnar du göra, efter att hafva gifvit Tschudessow respass? Detta uppträde i kyrkan! Alldeles från ofvan; hon föll på knä framför helgonbilderna och rörde sig icke.

— Ah! Du har varit tillsammans med Marizik? sade Lissa, och hennes kinder färgades af en svag rodnad.

— Ja, där dansades ej — det är ju fastlagstid, vet du nog — men vi lekte och roade oss riktigt bra. Bara du hade varit där, stackars Lissa! Hven som helst skulle vara glad öfver att få honom!

— Du också? frågade Lissa smålående.

— Ah ja... Zina försökte i tankar.

— Men hvad ämnar du göra, efter att hafva gifvit Tschudessow respass? Detta uppträde i kyrkan! Alldeles från ofvan; hon föll på knä framför helgonbilderna och rörde sig icke.

— Ah! Du har varit tillsammans med Marizik? sade Lissa, och hennes kinder färgades af en svag rodnad.

— Ja, där dansades ej — det är ju fastlagstid, vet du nog — men vi lekte och roade oss riktigt bra. Bara du hade varit där, stackars Lissa! Hven som helst skulle vara glad öfver att få honom!

— Du också? frågade Lissa smålående.

— Ah ja... Zina försökte i tankar.

— Men hvad ämnar du göra, efter att hafva gifvit Tschudessow respass? Detta uppträde i kyrkan! Alldeles från ofvan; hon föll på knä framför helgonbilderna och rörde sig icke.

— Ah! Du har varit tillsammans med Marizik? sade Lissa, och hennes kinder färgades af en svag rodnad.

— Ja, där dansades ej — det är ju fastlagstid, vet du nog — men vi lekte och roade oss riktigt bra. Bara du hade varit där, stackars Lissa! Hven som helst skulle vara glad öfver att få honom!

— Du också? frågade Lissa smålående.

— Skola vi inte gå ut och spatsera?

— Na? Det är för sent. Ni skall ju kläda om er.

— Det är icke brädt med det; mamma har icke kommit tillbaka ännu. Vi gå till föt; bara till nästa borta. Miss Junior gaf efter. Tio minuter senare voro de på gatan.

— Skola vi gå till böger längs Nevastranden? frågade guvernanten.

— Nej, till vanster! sade Zina. — Där kunna vi se mammans vag komma i fall den skulle kunna tillbaka föres.

Femtio steg längre bort fann en befriklåda. Men en rask rörelse tog Zina sitt kuvert ur flickan och kassade det i lädan.

— O, miss Zina, sade den förskräckta guvernanten, — hvem har ni skrivit till?

— Var ni lugn, det är icke något kärleksbrev, sade Zina skrittande.

Hon skulle helst ha velat kyssa miss Junior på båda kinderna eller räkta ut tungan åt henne, göra grimaser åt de förbipasserande, knipa kringstrylade hundar i svansen, med ett ord, göra allt hvad anständigheten icke tillåter.

— Men, miss Zina, det är något mycket allvarsamt! Om fru grevinnan visste det!

— Men vi säga det inte för henne, miss Junior.

— Hvem har ni skrivit till?

— Till furst Schurrow, att han skall komma och radda min kusin — om ni absolut vill veta det. Men om ni fördrar mig, miss Junior, tillade hon och såg spändt på henne med sina stora, rörliga och lifvliga ögon, — så skall jag aldrig mer se er i er i hemligt lif. För resten är befovet intet underskrift; jag nekade till allt och säger att ni har skrivit det.

Under loppet af några dagar brummade miss Junior så ofta hon var ensam med Zina.

— Hör, miss Junior, sade hon med ett ännu mera skämligt och inställsamt leende än vanligt, — om ni inte vill med det, så talar jag om hur jag varit mig åt, och då säger mamma, att ni inte är slug nog, emedan ni låtit mig skriva och försäga befovet, och kastat det i lädan mitt för er näsa.

Detta oomständliga argument i förening med det medlidande, som miss Junior kände för Wassilissa, gjorde att Zina gick vara i fred.

TJUUGANDRA KAPITLET.

Huru furst Schurrow tillbrakte vintern.